

D E N I S E
H U N T E R

Könyvesbolt
a tengerparton

NEXT21

Budapest, 2021

Első fejezet

Tizenegy hónap nem volt elég ahhoz, hogy Sophie Lawson felkészüljön a férfi látványára. Aiden Maddox úgy masírozott be a Dock House-ba, mintha az övé lenne az egész hely. A lárma felerősödött az étteremben, amikor megérkezett. A vőfélyek egymás után ragadták meg a kezét, és húzták magukhoz egy-egy vállveregetésre.

Hét percet késett.

Aiden felkapta Sophie hógát, átölelte, és puszit nyomott az arcára. Jenna karcsú teste eltörpült férfias alakja mellett. A leendő menyasszonyt szemmel látható melegség öntötte el a köszöntéstől, és Sophie megviselt szívébe belehasított az árulás töre.

Hét éve nem látta a férfit – és mivel a férfit éppen más kötötte le –, engedélyezett magának egy gyors vizsgáldást. Aiden farmert viselt kék sportzakóval, amiről Sophie tudta, még a helyiség túloldaláról is, hogy pontosan ugyanolyan színű, mint a férfi szeme. Pillanatnyilag Granttel beszélgetett, a legjobb barátjával, egyszerűen Jenna vőlegényével, arcán azzal a féloldalas mosollyal, ami Sophie szívét régen mindig megdobogtatta. Ekkor Aiden hátravetette a fejét, és fesztelenül felnevetett.

Nagyjából ugyanúgy nézett ki, csak egy kicsit kevésbé fiúsan, és sokkal férfiasabban. A válla szélesebb lett, az arca borostás. Még mindig ugyanolyan érzéki ajkai voltak, a felső egyenesen szív alakban ívelt. Sophie-nak még csak rá sem kellett keresnie a közösségi oldalakon

ahhoz, hogy tudja, milyen lehet most a férfi, mivel oly sok közös...

Aiden tekintete rátalált az övére.

Sophie ujjai megszorították a szék támláját, amely mögött állt. Az a futó pillantás, úgy látszik, túlságosan hosszúra nyúlt.

Sophie elkapta a tekintetét, betolta a széket, és menekülőutat keresett. A nyitott franciaablak a teraszra vezetett, ahol a társaság vacsorázni készült. Amikor kilépett, végigcirógatta a bőrét a májusi szellő. Minden rózsás alkonyati árnyalatokba burkolózott, a kikötő az összes hajójával együtt, és a szikrázó öböl is. Hullámok csapódtak a cölöpöknek, és valahol a közelben egy vitorlás árbócán a szerelékek megcsörrentek.

Sophie megigazította a névtáblákat, amiket korábban rakott le a hosszú, szögletes asztalra. Önmagát a menyasszony jobb oldalára ültette, Aident pedig közvetlenül Grant mellé, biztonságos, háromszéknyi távolságra a sajátjától. Így az apja került az ő jobb oldalára, de ezen nem lehetett segíteni. Távol kellett tartania apját az ikertestvérétől, Seth-től, és az anyai nagyanyjuktól is.

A karórájára pillantott. Az apjuk már tíz perce késett. Küldött neki egy üzenetet. Az ő feladata volt az este folyamán a problémák elhárítása, így hatáskörébe tartozott az apja minden mozdulata, éppúgy, mint Grant nagyapjának távoltage az italoktól.

Ügyet sem vetett szíve rendszertelen zakatolására – aminek nem sok köze volt a feladataihoz –, inkább a jó dolgokra koncentrált. A fogadalmi gyertyák lobogó lángjára, a fehér fényfüzérekre, a hangszórókból áradó dzsesszenére, a sült hús és friss fokhagyma ínycsiklandó illatára.

A jegyességük tizenegy hónapja alatt Jenna és Grant tucatnyi alkalommal megváltoztatták a ma esti menüt, aminek következtében Sophie-nak pontosan ugyanennyiszer kellett felhívnia az éttermet. De mindezt már maguk mögött tudhatták. A szín tökéletesen elő volt készítve a csodálatos próbavacsorához.

Amikor Sophie az egyik gyertyáért nyúlt, égnek álltak a karján a pihék. A levegő hirtelen túl sűrűvé vált ahhoz, hogy be tudja lélegezni. Nem is kellett megfordulnia, tudta – Aiden követte őt a teraszra.

– Helló, Sophie. – Amint a neve elhagyta a férfi ajkát, valami megkeményedett és pattanásig feszült benne. A harag.

Felnézett a szempárba, amely szeretettel pillantott rá. *Szeretettel.* Mintha bármi joga lenne így nézni őt. De legalább nem próbálta megölelni, mint a többieket. Tudhatta, hogy Sophie nem örülne neki.

– Aiden – fonta karba a kezét a lány. – Látom, sikerült ideérned.

– Számoltad a perceket?

– Valakinek tartania kell az időbeosztást. Te ott fogsz ülni, Grant mellett. Hamarosan hozzák a vacsorát. – Ezzel megfordult, hogy elmenjen.

– Várj, Sophie. Nem volt lehetőségem elmondani neked... Őszinte részvétem édesanyád miatt. Csodálatos asszony volt. Ő állt a legközelebb ahhoz, amit egy édesanyáról hittem.

A szavai felébresztették benne azt a gyengédséget, amit ez iránt az anya nélkül felnőtt fiú iránt mindig is érzett.

Nehogy megsajnálj.

– Köszönöm.

– Te nagyon jó voltál hozzá. És ő nagyon büszke volt rád.

– Hát, igen... – Sophie egyik lábáról a másikra állt. A nyári ruhája szoknyáját kezdte babrálni.

– Apád biztosan porig van sújtva.

Sophie csak pislogott. Az apja az utolsó ember, aki jogot formálhatna a lesújtott férj szerepére. Hát nem halotta Aiden? Grant vajon miért nem említette neki?

Aiden visszanezett az étteremre. – Nehéz elhinni, hogy a kis Jenna férjhez megy. Mintha csak tegnap lett volna, amikor azért könyörgött nekünk, hogy vigyük el őt a moziba valami randevú miatt.

– Hát igen, huszonkét éves, és már meg is találta a tökéletes párját. Grant gondoskodni fog róla. – Ha Aiden észre is vette a szúrást a szavaiban, nem mutatta.

– Elég jók együtt – vágta zsebre a férfi a kezét. – És úgy hallottam, Seth is lediplomázott az Appalachi Állami Egyetemen.

– Mesterképzésben. Most vették fel projektmenedzsernek egy tanácsadócéghez. – Sophie körbepillantott, hogy kihez tudna menekülni, de még az egész násznép odabent volt.

– És te, Sophie? Neked mik a terveid?

A lány nem igazán szeretett volna az álmairól mesélni Aidennek, de úgy döntött, udvariasságból elárul neki egy keveset. – Piper's Cove-ba költözöm. Nyitok egy könyvesboltot.

Aiden szája sarka felfelé kunkorodott. – Hű, ez remek. Egy könyvesboltot?

Sophie csak egy mosollyal válaszolt. Az udvariasság azt diktálta volna, hogy rákérdezzen a férfi életére, a mun-

kájára. De nem volt képes rávenni magát. – Be kéne mennem, hogy...

– Amúgy csodálatosan nézel ki. – Aiden tekintete áthatóbbá vált. – Mindig szép voltál, de ha lehet, most még annál is gyönyörűbb vagy.

Sophie megacélozta magát a férfi vonzereje ellen. Ez nem jelent semmit. Beszélni könnyű. Mégis, mit képzelsz magáról, hogy idejön, és ilyeneket mond neki?

Gondolj Jennára. Maradj szívélyes.

– Te is jól festesz – nyögte ki végül.

A férfi szeme megcsillant azon az ismerős módon, táncolni kezdtek benne az ezüstcsillámok. – Ennyire fájts kimondani?

– Csak egy kicsit.

Aiden felnevetett.

Sophie ránézett az órájára. Nem várhattak tovább az apjukra. – Most jobb, ha megyek, és mindenkit összehozok. Késésben vagyunk.

– Azt hittem, ez Fostersék gondja... elvégre ők a végleges szülei, meg minden.

A vacsorát Grant szülei fizették – sőt, az egész esküvőt, mivel Lawsonék bankszámlája eléggé leapadt. De a részleteket Sophie intézte, és édesanyja halálát követően örült is, hogy lefoglalhatja magát valamivel.

– Én csak segíték.

Ekkor May nagy apró alakja bukkant fel mellettük, egyenes tartással állt régimódi biciklicsengővel díszített járókerete mögött. Ritkuló, hófehér haját aznap szorosán hátrafonta, fűzőld blúza kiemelte bőre őszibarackszínét.

– Szia, nagy – hajolt le Sophie az anyai nagymamájához, hogy megölelje, miközben erős parfümillat csapta meg az orrát. – Csodálatosan nézel ki ma.

– Úgy nézek ki, mint egy öreg, összeaszott mazsola. Mit is várhatnék hetvenhat évesen? Te viszont tényleg gyönyörű vagy, drágám.

Ezzel nagy szemrehányó pillantást vetett Aidenre.

– Úgy látom, gyorsan megtaláltad a hátsó ajtót.

Aiden pislogott. – Khm, nagyon örülök, hogy látlak, May nagy.

– Neked Mrs. Alexander.

Sophie megköszörülte a torkát, és azt kérdezte a nagyanyjától: – Találkoztál már Edward Druryval, Grant nagyapjával?

– Ó az, aki a bárpult mellett egymás után döntögeti le a whiskyket?

Sophie elfintorodott. Máris? – Majd később bemutatlak titeket. Nagyon kedves, és Grant úgy gondolja, van esélye, hogy jól kijönnétek.

– Agylágyulást kaphatott, ha azt hiszi, hogy pont egy férfira van szükségem az életemnek ebben a szakaszában. – Nagy ismét Aidenre pislogott a szemüvege kerete felett. – Nincs a közelben egy repülőgép, amiből kiugorhatnál, vagy valami ilyesmi?

– Nagy... – Sophie megfogta az idős hölgy könyökét. – Segítenél nekem összeterejni a többieket? Kicsit le vagyunk maradva.

Sophie, miközben visszasétált az étterembe, a hátában érezte Aiden tekintetét. Az arcát elöntötte a forróság. Két lába ingatag gólyalábnak tűnt. Pedig azt hitte, fel van készülve erre.

Túl fogja élni ezt a hétvégét. Aznap csak a vacsorán és a próbákon kell túlesnie, másnap pedig az esküvőn és a lakodalmon. Még két nap. Utána bizton számíthat arra,

hogy elmegy – Aiden Maddox a távozáshoz értett a legjobban.

Aiden Sophie után nézett, tekintete elidőzött magas, karcsú alakján. A lány tartása ugyanolyan királynői maradt, mint volt – széles vállak, elegáns, balerinákat idéző kecses nyak, méltóságteljes mozdulatok. Hullámos, barna haja már nem ért a derekáig, de még mindig jóval a válla alá hullott. Ha végigsimítaná az ujjaival, bizonyára még ma is olyan bársonyosan puha lenne, mint egykor. Na nem mintha bármi esély is adódhatna rá.

Elkapta a tekintetét. Oké, szóval még mindig vonzódik hozzá. Ez nem meglepő. Az viszont váratlanul érte, hogy a lány ilyen távolságtartó. Persze tudta, hogy nem épp a legjobb barátok, vagy ilyesmi, de kellemes, talán még egy kis sóvárgással is fűszerezett beszélgetésekre számított. Azt végképp nem sejtette, hogy Sophie érzelmei ennyi évet túléltek.

Bár a sikeres vállalkozását képtelen lett volna megbánni, büntudata volt, amiért akkor elment. A kapcsolatuk elvesztését sajnálta.

Sophie távozását követően pillanatokon belül elkezdett kitódulni a násznép. Ünnepi hangulat töltötte be a levegőt, miközben sorra helyet foglaltak az asztal mellett. Sophie túl messze volt ahhoz, hogy beszélgetni tudjon vele. Még csak nem is látta onnan, ahova ültették – de valószínűleg pont ez volt a terv.

Miután mindenki leült, Mr. Foster üdvözölte a vendégeket, majd elmondott egy megható áldást. Utána hozzáláttak a salátának, Aiden a vele szemben ülő koszorús-

lánnyal és a vőfélyel beszélgetett. De a gondolatai minduntalan a Sophie-val való beszélgetése körül forogtak.

A pincérek hamarosan elvitték az üres salátástányérokat, és kihozták az előételeket. Aiden alig érzékelte a steak ínycsiklandó illatát, Sophie nevetése magával ragadta. Mindig is imádta a lány fesztelen, dallamos kacagását. Ragályosnak tartotta. Kíváncsian arrafelé pillantott, vajon mi válthatta ki, de Grant eltakarta a lányt a szeme elől.

Aiden felnyársalt egy darab húst. Mi ütött belé? Attól a pillanattól fogva, hogy a tekintetük találkozott, valamiféle fájdalom mardosta a mellkasát. Persze, nagyon sokat gondolt Sophie-ra az elmúlt évek során. Ő volt az első szerelme. Hiányoztak neki a csendes beszélgetéseik a tornác hintájában, a lány nagylelkűsége és az az eltökéltség, amivel végrehajtotta, amit eltervezett. Soha nem ismert senkit, aki ilyen átkozottul megbízható lett volna már tizenéves korában is. Persze Sophie kénytelen volt azzá válni.

Ekkor, mintegy végszóra, az apja is kilépett a teraszra. Bár Craig Lawson makulátlan öltönye és szépen hátrafésült gesztenyebarna haja azt sugallta, hogy fontos neki a lánya nagy napja, kései érkezése nem erre utalt.

– Apa, hát itt vagy! – Jenna mosolyogva felállt, és átölelte az apját.

Seth megfeszült Aiden mellett, és összehúzta a szemöldökét miközben az apjára nézett, majd ivott egy kortyot. Mi ez? Apa és fia összeveszett volna?

Sophie megölelte az apját, és felajánlotta neki a maga melletti helyet. De a tartása merev maradt, a mosolya feszült. Történt volna valami Rose halála után? A nagy veszteségek néha közelebb hozzák egymáshoz a családtagokat, máskor éket vernek közéjük.

Grant biztosan tudja, mi történt Lawsonékkal. Persze amikor másfél évvel ezelőtt találkozgatni kezdett Jennával, Aiden egyenesen megmondta neki, hogy a Sophie-val és a családjával kapcsolatos híreket tartsa meg magának. Nem akarta, hogy hiányozni kezdjen neki a lány. Úgy érezte, az a legjobb, ha csak előre tekint – legalábbis ezt mondogatta magának.

– Úgy tűnik, a szép idő még holnap is kitart – mondta az egyik vőfély.

Aiden örült, hogy elterelik a figyelmét. – Verőfényt jósolnak a nagy napodra, Grant.

– Azt mondják, csak vasárnap kezd majd esni.

– Akkor mindenkinek rengeteg ideje lesz hazaérni – jegyezte meg Seth.

Egy trópusi vihar tartott felénk. Ez okozott némi izgalmat az elmúlt hét során, figyelték, amint kialakul a karibi vizeken, és megindul északra.

Aident és Grant egyik egyetemi barátját leszámítva, mindenki kocsival érkezett Raleigh-ből, és oda is szándékozott visszatérni a szombati lakodalom után. Aiden egy késő esti géppel készült visszarepülni Charlestonba.

Az üres tányérokat egyesével vitték el, miközben az asztal körül folytatódott a beszélgetés. A nap csendesen merült el az égen, az öbölben csillámok ugráltak a vízen.

Mr. Frost egyszer csak felállt, kezében a poharával. – Szeretnék pohárköszöntőt mondani a fiamra, és a leendő feleségére. – Kedves szavakat intézett a boldog párhoz, megtűzdelve néhány viccel. Könnybe lábadt szemekkel fejezte be: – Grant, tudom, hogy azzal a szerelemmel és jóindulattal bánsz majd a feleségeddel, amit megérdemel. Jenna... üdvözöllek a családban, édesem.

– Éljen, éljen!

Amikor a násznép ismét elcsendesedett, Jenna apja is felállt, és megköszöri a torkát. – Nem tudom, meg tudok-e szólalni még egyáltalán ezek után.

A közönség felnevetett, Seth ismét megmerevedett. Aiden úgy érezte, nem csak képzelet, hogy egyre feszültebb a hangulat a teraszon.

– Nehéz elhinni, hogy a kicsi lányomnak bekötik a fejét – fordult Craig a menyasszony felé. – Jenna, te mindenki életébe boldogságot viszel, aki csak ismer téged. És úgy tűnik, olyan fiatal embert találtál, aki téged tesz boldoggá. Sok-sok örömteli évet kívánok nektek!

– Úgy legyen!

A lármában Seth is megemelte a poharát. – Drága jó apánkra... Remélem, e turbékoló gerlepár boldogabban végzi majd, mint...

Sophie felpattant. – Jennára és Grantre, a boldog párra, akikért ma összegyűltünk! Úgy tudom, Salamon király szavai összefoglalják mindazt, amit a húgom most érez: „megtaláltam azt, akit az én lelkem szeret”. Úgy örülök nektek! Emelem poharam hosszú és boldog házasságotokra!

Aiden lesütötte a szemét az asztalra. Hány krízist kell még Sophie-nak elhárítania, mielőtt a hétvége véget ér?

---

* *Énekek éneke 3:4* (Károli Gáspár fordítása).

Második fejezet

Akár túl is eshetünk rajta.

Sophie megcsókolta Pippa barna szőrös fejbűbóját, és leültette Fosterék nyaralójának legnagyobb hálósobájában. Bár a mentett yorkie Sophie-val úgy viselkedett, mint egy cukorbogár, az idegenekkel bizalmatlan volt, valószínűleg korábbi tapasztalatai miatt. A kutyát Jenna könyörögte ki a tizennyolcadik születésnapjára, de a vele járó feladatok csakhamar Sophie-ra hárultak. Jenna a jelek szerint egyáltalán nem bánta, amikor Pippa a nővérét választotta gazdájául.

Sophie körülnézett a szobában, megbizonyosodott arról, hogy Pippa semmiben sem tud kárt tenni. Fosterék nagyvonalúságának köszönhetően három hétig a rendelkezésére áll a nyaraló, amíg kicsinosítja azt a házat, ahol saját üzlete, a „Könyvesbolt a tengerparton” lesz. Ő majd a bolt felett lévő lakásba költözik.

A holmiját kicsomagolta, és el is rakta. Már azt a keveset, amit magával hozott. A legnagyobb részét egy raktárban helyezte el. Örült, hogy Piper’s Cove-ba költözik, miután mindent elrendezett Raleigh-ban, folyamatosan ingázva a két város között. Végre készen állt az álma valóra váltására.

De most még nem gondolkozhatott ezen. Előbb a főpróba. A következő két nap teendőinek listája hosszú volt és érzelmileg kimerítő, és Sophie azon kapta magát, alig várja, hogy az összes tennivalót kipipálhassa.

Pippa szomorú, barna szemekkel meredt rá, bozontos, fekete farka lecsüngött. Sophie odadobta neki a kedvenc sípólós játékát. – Tudom, édesem, de nem fog sokáig tartani. Légy jó kislány. Játssz Nyuszival.

Becsukta maga mögött az ajtót, és keresztülment a zsúfolt nappalin, nagy ívben elkerülve a karosszéket, ahol Aiden beszélgetett Danával, az egyik koszorúslánnyal. Sophie kilépett az üveg tolóajtón át. Ideje sínre tennie a dolgokat.

A kihalt tengerparton meleg, sós szellő fúj. Másnap rendezett sorokban, fehér székeket fognak kirakni a homokba, s a széksorok előtt egy sifonnal bevont, lilaakáccal teleaggatott esküvői pavilon áll majd, közel a vízparthoz.

Olyan sok, többségében jó emlék fűzte ehhez a tengerparti városhoz, mielőtt az édesanyja megbetegedett, az apja pedig lelépett volna. Minden nyáron idejöttek, és kibéreltek egy nyaralót. Ő és a testvérei egész délután a strandon játszottak, napról napra egyre jobban lebarapultak, miközben a szüleik a napernyő árnyékából figyelték őket. Alkonyatkor nagyokat bicikliztek. Sophie minden este egy-egy könyvvel zuhant ágyba, a naptól kitikkadva és boldogan. Az, hogy Jenna itt akarta megtartani az esküvőjét, épp ezekről a szép emlékekről árulkodik.

Sophie odalépett a korlátnál álló Jennához, és a húga vállára tette a kezét. – Minden rendben, édesem?

Jenna könnyes szemekkel fordult felé. – Nem hiszem el, hogy holnap férjhez megyek. Grantben minden megvan, amiről valaha is álmodtam, Soph.

Sophie vállából kiengedett a feszültség, ami automatikusan görcsbe rántotta a könnyek láttán. – Úgy örülök a boldogságodnak. Ő jó ember.

– Tényleg az – törölgette a szemét Jenna. – Én máris tönkretettem a sminkemet.

Sophie elővett egy zsebkendőt. – Gyönyörű vagy. Tudod, ugye, Grant is nagyon szerencsés.

– Köszönöm. Apa távol tartja magát Sethtől?

– Ezzel most ne foglalkozz. Megoldok bármilyen problémát, ami csak felmerül, de biztosra veszem, hogy mindketten példamutatóan fognak viselkedni. – Bár Seth spontán pohárköszöntője adott némi okot az aggodalomra.

Sophie megszorította Jenna vállát, és észrevette, hogy egyre halványul a fény. – Indulnunk kellene, mielőtt besötétedik.

Gyorsan átvették a szertartás forgatókönyvét.

– Szóval, miután a szülők leülnek – nyugtázta Jenna –, a hárfás játszani kezdi az *A Thousand Yearst*, Dana és Erik elindulnak a széksorok között, a nyomukban...

– Várj. A-azt hittem, úgy akarod, hogy a vőfélyek elöl várakozzanak Granttel és Dave atyával. Úgy volt, hogy a koszorúslányok egyedül sétálnak előre.

– Nem, már mondtam... vagy nem mondtam? Pár hete megváltoztattuk a tervet. Dana és Sarah féltek egyedül végigmenni a homokban. Erős karokat kértek, amibe belekapaszkodhatnak.

Sophie elképzelte, ahogy Aiden karjába fonja a kezét, és ott vonul a férfi oldalán. *Mély levegő.* – Ó. Persze. Természetesen. Ahogy akarod, édesem. – Utána átbeszélték a menetrend többi részét, az összes apró részletig bezárólag.

– Oké – mondta végül Jenna. – Azt hiszem, megvagyunk.

– Akkor megyek a többiekért.

Tizenöt perccel később Dave atya és Grant ott álltak a tengerparton, miközben egyre jobban beesteledett. A násznép a teraszon gyülekezett, és figyelték, amint a szertartásmesterek úgy tesznek, mintha leültetnék Fosteréket.

Sophie egy ikersajdulást érzett, emiatt kutatni kezdett a tekintetével a fivére után. És valóban, az apja sarokba szorította Sethet a teraszon. A fivére megfeszített állal meredt a tengerre.

A csuda vigye el, apa. Nem ez a megfelelő pillanat.

Sophie odament hozzájuk, és megérintette az apja karját. – Apa, szükségünk van rád Jennával. Hamarosan te jössz.

Seth hálásan nézett rá, miközben ő levezette az apjukat a lépcsőn Jennához. A fiú az esküvői szervezés alatt végig hangosan tiltakozott az apjuk részvétele ellen, de mivel ez Jenna nagy napja volt, megígérte, hogy rendszeren fog viselkedni. Ugyanakkor, ha az apjuk továbbra is üldözi őt, könnyen balul üthetnek ki a dolgok.

Márpedig most nem üthet ki balul semmi.

– Rendben – kiabálta túl Sophie a lármát. – Kezdhetjük. Mindenki álljon be a helyére.

Az emberek mozgolódtak és a kijelölt helyükre indultak. Sophie lerúgta a szandálját. Az esküvőn apró, dekoratív csipkecsíkokat készültek viselni, ami a második lábujjuktól a bokájukig szalad majd, de aznap este mézitaláb próbáltak.

Aiden egyszer csak ott állt Sophie mellett, és felkínálta a karját, féloldalas mosolyával együtt. – Úgy látom, még mindig te gondoskodsz mindenkiről.

Sophie ingerült lett, mert eszébe jutott az utolsó, hét évvel ezelőtti veszekedésük. Aiden akkor még túl éretlen

volt ahhoz, hogy megértse a családja iránti kötelezettségeit.

– Hát, végül is, én vagyok a menyasszony tanúja.

– Nem úgy értettem...

– Kezdhetjük, emberek – nyomott meg egy gombot Sophie a telefonján, mire a hangszóróból megszólaltak az *A Thousand Years* kezdőakkordjai.

A párok kettesével vonultak a széksorok között. Sophie és Aiden következett.

A lány vonakodva fogta meg a férfi karját; megpróbálta bebeszélni magának, hogy a jobb oldala lebénult, és nem érzi Aiden testének melegét, halvány fenyőillatát.

Aiden előreszegezte a tekintetét. – Amit korábban mondtam, azt nem sértésnek szántam.

Sophie nem hagyta, hogy eltűnjön a mosolya. – Pedig úgy hangzott.

– Figyelj, talán előlről kéne kezdenünk.

– Onnan, mielőtt megérkeztél, vagy onnan, mielőtt leléptél? – Mi baja van? Azon kéne lennie, hogy elsimítsa a dolgokat. Hogy fenntartsa a békét. De Aiden nagyon felzaklatta. A kis szóváltásuk nem állt összhangban a harmonikus zenével és az ünnepi hangulattal.

A férfi felsóhajtott. – Oké, akkor talán egy bocsánatkéréssel kellene kezdenem.

– Arra nincs szükség. Csak essünk túl ezen, Aiden.

Ez volt a mantrája az elmúlt hét évben, Aiden váratlan távozása, apja lelépése, anyja hosszú betegsége és a nyolc hónappal ezelőtt bekövetkezett halála óta, mindvégig.

De mostanra az édesanyja már nem él, Seth el tudja tartani önmagát, és a húga is férjhez megy. Sophie előtt végre, *végre* felcsillant a saját élet lehetősége. Amit semmi nem ronthat el. Aiden Maddox semmiképpen.

– Úgy értettem, mindig gondoskodsz a családotról, amikor csak szükségük van rád. Büszke lehetsz erre.

– Nincs szükségem az elismerésedre.

A férfi szárazon felnevetett. – És *mire* van szükséged tőlem, Sophie?

– Tőled semmire. – A menet csak nem akart véget érni. Sophie maga mögé pillantott, hogy ellenőrizze, kétszen áll-e az apja és a húga. – Nem gyorsíthatnánk fel egy kicsit?

– Alig várod, hogy megszabadulj tőlem?

A lány magába fojtotta a választ. Azóta rettegett ettől a találkozástól, amióta Grant felhúzta az eljegyzési gyűrűt Jenna ujjára. Bár Aiden nem sokkal az egyetem elvégzése után Charlestonba költözött, Granttel szoros barátságban maradtak.

Nem úgy, mint a barátnőjével. Nem, őt úgy kidobta, mint a tegnapi szemetet.

Sophie beleremegett a gondolatba. Bármennyit haladtak előre, úgy tűnt, mintha egy futópádon sétálnának. És a karja messze nem volt érzéketlen. Annyira nem, hogy érezte, ahogy a férfi alkarjának göndör szőrszálai a bőrét csiklandozzák. Ökölbe szorította az ujjait, nehogy véletlenül még jobban Aidenhez érjen. Az ismerős illat is szinte megőrijtette. Egyenesen visszarepítette az iskola-bálra, a beszélgetéseikhez a tornácon, az összebújásaikhoz a fiú Chevy furgonjában.

– Nézd, Sophie... – Aiden rekedtes hangjától libabőrös lett a karja. – Nagyon sajnálom, hogy csak úgy elmentem. Te nem ezt érdemelted, meg is próbáltalak felhívni...

– Nem ez a megfelelő pillanat, Aiden.

Igen, volt *egy* telefonhívás három hónappal azután, hogy elment. Egyetlen hangüzenet, amelyikben könyörgött, hogy Sophie hívja vissza. Nem mondta ugyan ezt ki, de Sophie-nak olyan érzése támadt, hogy megbánta, amit tett. Őt viszont teljesen lekötötte a családjáról való gondoskodás. És nem kívánt távkapcsolatba bonyolódni valakivel, aki ilyen könnyedén otthagya.

Aiden rápillantott. – Még nem álltam készen erre a ...

– Ne most.

– ...kapcsolatra, kettőnk között. Tizennyolc éves voltam, és valóra akartam váltani dolgokat. Azt sem tudtam, ki vagyok, még ahhoz is túl fiatal voltam ...

– *Aiden!* Nem beszélgethetnénk erről később?

– Mikor?

– Nem tudom. – A srácok el akarnak menni valahova a próba után, a lányok pedig bevetik magukat a nyaralóba. – A holnapi lakodalom után.

– Korán el kell indulnom, megy a gépem.

– Akkor a lakodalom alatt, de csakis a pohárköszöntő után. – Addig le fogják foglalni az esküvőszervezői kötelezettségei.

– Rendben. Tegyel félre nekem egy táncot. Majd akkor beszélünk.

Végre újtjuk végéhez értek. – Rendben.

Sophie örömmel engedte el Aiden karját, és állt be a helyére, a középponttól kicsit balra. Csak akkor hagyott alább a jól begyakorolt mosolya, amikor ráébredt, hogy egy táncot ígért annak a férfinak, aki összetörte a szívét.

Harmadik fejezet

Sophie visszapislogott egy könnyet, miközben azt figyelte, ahogy Jenna és Grant a több ezer kis fénypont alatt táncolnak. A zenekar a felső teraszon játszott, az All of Me dal-lama ott lebegett az esti levegőben.

Jenna sellőfarok formájú menyasszonyi ruhája csillogott, a szabása mindent kihozott törékeny kis alakjából. Az anyjuk gyémánt nyaklánc ott csillogott V alakú nyakkivágása felett. Bár a nyakláncot Sophie kapta, Jenna kikönyörögte, hadd vegye fel, mint „valami régit”, amit a menyasszonyi babona követelt meg, és megígérte, hogy nagyon vigyáz rá. Sophie egy szép napon maga is fel akarta venni ezt az örökséget a saját esküvőjén – de az a nap még nagyon távolinak tűnt.

Grant csókot nyomott a menyasszonya homlokára. Sophie el sem tudta hinni, hogy a kishúga férjhez megy. Jenna úgy lejtett végig a kamaszkori randizós évein, hogy sorra törte össze a szíveket, de a sajátját soha nem vesztette el.

De azután az egyetemen szembejött Grant, és szerelem volt első látásra. Jennának még soha nem fájt a szíve senki után, és szilárdan hitt a tündérmesékben. Ezek az elvárások egy kicsit aggasztották is Sophie-t. De Grant tényleg a jobbak közé tartozott – a legjobb barátaival kapcsolatos ízlését leszámítva –, és Sophie hitt abban, hogy igaz társa lesz Jennának.

Kísértést érzett, hogy lerogyjon egy székbe, de attól tartott, soha nem tudna felállni újra. Nem sokat aludt

előző éjjel, és már csak az adrenalin hajtotta. Túlélte azt a hosszú – és szerencsére néma – sétát Aidennel a széksorok között. Visszatartotta a könnyeit a megható szertartás alatt. Végigmosolyogta a fotózást, noha gyakran került közben Aiden közelébe. Végigcsacsogta a vacsorát, és tülesett a pohárköszöntőn is – aminek a végét át kellett írnia, mivel előző este kapta kölcsön.

Már majdnem végzett.

Végignézett a helyiségen, és a tekintete rátalált az apjára, aki a korlát mellett állt Sheilával, a barátnőjével. Engedélyezték neki, hogy hozzon valakit, de Sophie azt kívánta, bárcsak ne tették volna. A harmincvalahány éves, barna hajú nő jelenléte egyáltalán nem csillapította Seth keserűségét.

Sophie Grant nagyapját is észrevette a tengerparton, más rokonokkal együtt. Az idős férfi kicsit imbolygott, miközben egy palackból ivott. Sophie felsóhajtott. Később majd felkéri táncolni, és elveszi tőle a palackot, még ha ehhez le is kell fognia. Nem hagyhatta, hogy tönkregyene Jenna nagy napját.

May nagy az egyik padon ült, az ifjú pár táncát figyelve, gyengéd mosolyától évekkal fiatalabbnak tűnt.

Aiden a terasz túloldalán állt. Dana a férfi karján pihentette a kezét, ő pedig láthatóan csüggött a lány minden szaván.

Sophie aznap először engedte meg magának, hogy elidőzzön rajta a pillantásával. Aiden átkozottul jól nézett ki fekete szmokingjában. Kezét a nadrágzsebében tartotta, zakója alatt hófehér ing feszült széles mellkasán. A munkájával járó fizikai kihívások remek formában tartották.